

17.

**Et tidsbillede ved juletid,
eller muk og suk over æderi og druk.**

Jul og frokost man immer får høre,
men hvad har de to med hinanden at gøre ?
Vel, er det fra Arilds tid skik og brug,
at vi i julen æder som svin ved et trug,
dog, - at starte i november maa være galt
det hele forkludres og bliver banalt.

Hveranden kro paa land og i by
annoncerer og skriger i vilden sky
om sul, grønlangkål, sylte og sild.
Ideen er skør for at sige det mild,
hertil følger øller og akvavitter,
forstå hvem der kan at Tiderne er skidte.

For kromanden er det en mægtig fidus,
og gæsterne får sig i reglen en rus,
firmaerne betaler, - vi kan diskuter'
hvem der egentlig står med sorteper ?
Repræsentation accepteres på fradragslisten,
altsaa betales gildet af - Manden på risten.

Naar endelig slutter den store dille
der lades hånt om fornuft og promise.
Kong Wolmers ridt i skoven ved Gurre
var for intet at regne mod en bil der kan snurre
med en helvedes fart, og en halvfuld chauffør
hvor fanden er lods og navigatør.

- - Vor barndoms jul var hel og halvhellige dage,
nu kun sagn og myter - for mange en plage,
der danses om guldkalven som aldrig før,
måske som substitut eller i galgenhumør.
To trediedele af verden beder om vand og ris.
Se da skriften på væggen - din ødselsheds pris.

K.E.Thomsen